

Una reliscada acadèmica

El Tribunal de Justícia valencià ha donat la raó al professor Joan Brines Blasco. Joan Brines havia estat destituït del seu càrrec per la Junta de Govern de la Universitat, la qual s'ha col·locat, arran d'aquest afer, en una situació il·legal difícil d'explicar.

El passat 23 de gener el Tribunal de Justícia valencià feia pública una sentència en què declarava anul·lat l'acord de la junta de govern de la Universitat de València que, al mateix temps, ratificava els del departament d'Història Contemporània, i els de la junta de la Facultat d'Història, de substituir el professor d'Història del País Valencià, Joan Brines Blasco i la condemnava a pagar els costos del judici. D'aquesta manera la justícia donava per finalitzat un incident sense precedents en la història més immediata de la Universitat de València.

L'origen d'aquesta inusitada situació va tenir lloc el passat 13 de desembre de 1988, quan el consell del departament d'Història Contemporània va exigir al professor que adequara el programa de l'assignatura, la forma d'avaluació i el règim de treball d'investigació a les directrius del departament, en un termini de temps concret o, per contra, se l'apartaria i substituiria, cosa que va passar el febrer de 1989.

El departament exigia a Joan Brines "la reducció del programa a cinc temes", que era el nombre de temes mínim del programa departamental. Respecte a la forma d'avaluació el mateix acord imposava al professor "el sistema d'avaluació contínua, i supressió dels exàmens finals per als estudiants que volgueren acollir-se a aquesta modalitat", fet que representava no sols una intromissió en la llibertat de càtedra sinó que també suprimia la possibilitat de poder elegir una altra forma d'a-

Les causes de la substitució de Brines, ¿polítiques o econòmiques?.

valuació als estudiants. L'incident es va culminar amb el nomenament d'un tribunal examinador extraordinari, el 25 d'abril de 1989, la qual cosa significava la directa substitució del professor en l'exercici de les seues tasques avaluadores.

La resposta del professor Brines va ser posar el cas davant el Tribunal de Justícia valencià ja que considerava que la decisió "infringia la seua llibertat de càtedra".

El text de la sentència feta pública recentment és ben clar en afirmar que el progra-

ma elaborat pel professor i el programa mínim del seu departament no entren en contradicció ja que "el primer dona ple compliment al segon i a més els temes apareixen amb un major grau de desenvolupament". Al mateix temps els jutges han considerat que el sistema acadèmic utilitzat pel professor Brines estava en "plena harmonia amb el dret a l'educació dels estudiants".

La sentència va més enllà i diu que el procediment seguit per la Universitat "palesa greus vicis de legalitat ordinària", i que els acords qüestionats "possiblement vulneren altres normes constitucionals, però no és procedent entrar ara a analitzar-los". No de bades la Universitat acusava Brines de voler ampliar els coneixements acadèmics dels seus estudiants.

Així les coses, paga la pena preguntar-se: ¿com és possible que una cosa que sembla tan òbvia per als jutges haja posat la Universitat de València en una situació il·legal tan clara? Diferents fonts acadèmiques asseguren que el professor Brines estava d'alguna manera enfrontat a la major part del departament d'Història Contemporània, format entre altres persones per l'actual vice-rector Pedro Ruíz. Sobre quines van ser les causes de la negació a la llibertat de càtedra i posteriorment la destitució del professor, sols la Universitat de València haurà de retre comptes a la comunitat acadèmica. Ara bé, l'origen de tot, ¿ha estat motivat per qüestions professionals, polítiques o per tot plegat?

Tona Català